

MYŠKA.

Zavítal jsem do kraje, který mi jako dítěti poskytl několik nepomenutelných chvil. Netušili, že přijedu. — Když jsem stanul ve dveřích, lekli se mně jako smrti. Pak propukla radost; podávali si mě z náručí do náručí, což notnou dobu potrvávalo. Až k dyž jsem se ozval polo žertem polo opravdu, řka: myslili-li mě u-tahat jako kotě, které bylo dáno dětem ke hraní, s toho že se přede-m děkuji — zarazili se nad mým žertem podobným potměchutí, po-sadili mě za stůl a nedali pokoj, až bylo po večeři. Když se sklidi-lo se stolu, každý sedl s jedné strany — novomanželé — a přítulili trochu světlo; při čáře červeného pékně se to vzpomíná v pološeru. V kamnech veselé praskala ohně a venku ostrý vítr se smýkal po stěně a oknech, žalostně skuče v komíně. "Víš-li, co nám vyvedl Myška" fela náhle žena mého hostitele a vzala mou ruku ve své teplé dla-ně. — To jméno mě elektrisovalo. "No" řekl jsem. "Ztratil se..." "Jistě někde zahynul," doložil on. "Jdiž!" podivil jsem se; více jsem nemohl říci; něco mi náhle stáhlo hrdlo. — Ženě mého pří-tele lesky se oči a chvěly ruce. Byli jsme pohnutí. Nastala trap-ná pomlčka. Dovolte, abych vám pověděl ně-co o Myškově. Byl pastuchovi ten Myška. Avšak nebylo to jeho pravé jméno; pouhá přezdívka, jak v kraji Pi-zenzkém je ve zvyku dávat každé-mu. Daly jsme mu ji ní děti, pro neostuditelné hraní známého: "Vařila myška kašičku na zele-ném rendlíčku," které on končí-val nám dětem zvlášť jemným za-leháním pod pažď, když "madla-fousek šel na brousek, ukrojit si větší kousek." — Ten člověk při-poutal si nás na sebe jako vřzlatu nebo slípky; jako za kvočnou jsme za ním táhli! Jak jsme jej spatřili, byl nás, a již jsme ho ne-pustili. Učil nás dělat z vrby při-řátky a saně, z bezu bouhačky, z březové kůry džbáněček; pověděl nám, jak se pozná pták po hlase a zvěp po stopě, nebo jak se na pastvě uhadne dle slunce, kolik je hodin. Večer několikrát vzal nás s sebou na raky do ložky na rybník nebo ráno na ryby; při čemž povídal pohádky. Ah! po-hádky! Z jeho úst vše jinak do-pedalo, jinak se tomu rozumělo; to nešlo jen do uší, to šlo přímo k srdci. Znal jich, andělé vědí, kolik. Pamatuji si dosud, že byly nejlepší; o zajčkově, o dušičce, jak dělala vrz, vrz; o vodníkově, jak chtěl napálit čerta; o rybí žu-ři a hlavně o zlodějích — jak nyní se dohadují — same skutečné u-dalosti, neboť otec Myškov byl daleko po okolí vyláskán zloděj, jemuž když kdysi domek vyhořel, střebro přý kapalo se stropu. Myška se uměl státi dítětem; hrál s námi na jely, na žmuka-čku, na Vítu, na žida nebo na ro-kytu. Dával se nám obehřávat o knoflíky při hře do žumpy, "ku-tálené," k čáře nebo ku kaménku. Sázel se s námi, kdo, vyskočiv zá-rově oběma nohama, udeřil se pa-tama v zadu do těla. Zpíval nám písničky; zvlášť jedna "o Majda-léně" se nám nejvíce líbila, proto-že v ní přicházela řeč o "ževci slém." — Byli-li smuten, zpíval na naše doléhání svou nejzamilova-nější: Hájová, hájová, hývaly jte moje, hývaly jte moje, potěšeni...

toho, když Myška z návodu sta-reho pána napodoboval věrně a dovedně hlasy zvířat. "Jak dělá koroptev, jak špaček, vrána, kvočna," ukládaly jsme mu jeden přes druhého a Myška nám vyhověl všem. Válely jsme se smíchy. "Ó, ten Myška, ten to umí," ozývaly se spokojené hlasy. Ani velcí neopomenuli polech-nouti si, byť jen na skok, s úsmě-vem na rtu toho šedivého starce s chytrými očkami, s tenkými rty v oholené tváři, s krezjilkem vou-sů pod bradou, když večer v černé hodince dělal, jak psi se perou, ne-bo jak vepřik se zabíjí a j. v. Sr-dečný smích bylo slyšet kolem i venku v síni, kde poslouchaly dě-večky. Ovšem, někdy smích smutně končival, jak to bývá. Čtěl-li někdo z nás na tajně popíchnutí starého pána slyšet, jak chytají zloděje, hned se přestal usmívat a hledal očima starého pána. Dlou-hé, šedé obočí jako ježek bodliny stáhl až na nos a mlčel. To se mr-zel. A chtěl-li někdo z nás mermo-voči Myšku k tomu přinutit, bylo po všem; odešel. Mrzivaly jsme se na starého pá-na, že Myškově ublížil, a myslily jsme, že se naň také hněvá. Leč nazejtří jsme je oba našly pospolu ve "farce" — výměnku, ani piji kašiček hořké. Starý pán uměl nakládat dobrou ořechovou. — To byly také děti. Jinak úsměv s jeho líc nesešel. Myslíval jsem, že ani nemůže pla-kat, až jsem tenkrát pro to se svým hostitelem se pohádal. Roz-durděn oba dva šli jsme jako v pohádkě: "Tak svět odplác!" — hledal soudeč — Myšku. — Vy-slechl náš spor s úsměvem. Vzal mě za bradu, nadzvedl hlavu a pohledl mi do očí. Do smrti ne-zapomenu toho pohledu; jinak jsem potom rozuměl jeho úsměvu. "Myška se musí smát," sdělil jsem pod pečeti přísného mlčení bujně, divoké černovláse, takové-mu malému draku — nynější mé hostitele. "A proč?" ptala se, zvažněji mojí důvěrou. "Nevím... Proto." "I když nečeče?" "Im" — kývil jsem hlavou a sám jsem tomu věřil, a dlouho... Vzpomínaje na ty věci teď, ne-mohl jsem se ubránit úsměvu. My-šičky přeskočily na přítomnost. "A co ho bolelo?" přerušil jsem nemilou přestávku. "Nie, pranie," fela hostitelka. "Ale hloupost," pravil on. — "To víš — znal jsi dědečka: Byl jako dítě; co někdy se mu podaři-lo, opakoval do omrzení. Posled-ně si zase vzpomněl s tím zlodě-jem Myšku zlobit. No a Myška — starý člověk, podivín a trochu tvr-dohlavý i popudlivý od jakživa, nedal se; hned byla hádka." "Myška se hádal?" divil jsem se. "A jak," řekl přítel. — "Hašte-řili se někdy jako dva chlapi. Myška do opravdy; jeho bývalý bystrozrak jej opustil, a dědeček ze staročekého kňalství a z dětin-ské zlomyslnosti schválně jej drá-ždil a popíchoval. To bývalo ča-sto a čím dál hůř a hůř. Je jsem někdy sám se přimíchal, nemo-ha to již dále poslouchat. Jako dva krahouti rozjářeni s planoucí zra-ken na sebe doráželi, až mi jich bývalo líto; ale rovněž mi to při-cházelo i smutné i k zlosti, když jsem si pomyslíl, že najdu je ve farce na "hořké." Ani bys ne-věřil, co vše si vyřídili. Jednou dědeček si vzpomněl, že Myška ne-byl ani vojákem, co prý může po-vidat? Myška se hájil, že má osm kluků a všichni že byli vojáci a nejmladší, Venca, že je v Bosně! Tak to šlo dále a konce byl, že si dal napsat dopis Vencovi do Bos-ny; co dále, jak se má a proč o sobě nevěřá vidět? — Tady to za-děná" dodal můj hostitel a skou-čil šeravně. Položil jsem ruku v zadu na le-nouch jeho šle a upřel jsem zrak na jeho ústa. "Za několik nocí," pokračoval, "přišlo psaní z Bosny psané stá-rukou a to nám vzalo Myšku." Poposedl jsem mruzo se na vy-pravovatele, proč dává v líbací ta-kových okolků. "Co tam stálo?" "Co! Stálo tam, že Venca pro-vážkou kráčí je v brigádě a..." "Můžeme? Toť věděl náho-že," zvolal jsem.

"Myslím, že to náhoda nebyla, nýbrž zrozená náklonnost, zdědě-ná po dědovi, jež znovu na vnuko-vi propukla." Pokrčil jsem rameny; nesrovná-val jsem se s naukou svého přítele. Pozoroval to a pravil vyhubavě: "Buď jak buď, způsobilo to mnoho zlého." "Totiž pro Myšku," dodala o-na. — "Nebýt toho psaní, vlastně těch hádek, nezvedl Myška do smrti ničeho a bylo mu aspoň klidně umřít." "Což umřel?" ulekl jsem se. "Kdo ví?" pokrčil rameny. — Vzpomněl jsem si na to; co prve o něm pravili, a řekl jsem: "Snad se vrátí." "Ten již se nevrátí," pravil ho-stitel. — "Měl jsi vidět, jak mu bylo, dušce staré, když jsme od něho to psaní dostali, abychom si je přečetli. Nikdy jsem si nepo-myslil, jaká je to citlivá duše." Narovnávala záhyby obrusu na stole, díval se stranou a šeptal: "Myško, poetičtve!" "Že jste ho pustili!" řekl jsem s podivem. Vytrhl se a spěšně řekl: "To bylo tak: Chodil nějaký čas jako bez ducha, jako stín; z plecí se mu udělala koule a ze šije oblouk. Nám jaksi se vyhýbal, což nejvíce trápiho dědečka. Po-zval ho několikrát k sobě do "fárky" na hořkou, ale Myška ne-přišel. — Jednou sedme večer, bylo to před Janem Křtitelem a chystali jsme se na dědečkův svátek. Žena něco kuchtila a já balil dárek. Jako blemžďf tise vešel Myška. Znáš, jak to dělal! — Sedne u dveří na štoudev a mlčí. Vítám ho a hned se domýšlím, že jen tak nepřišel. Žena mu podá-vá kousek calty a nutí ho, aby si sedl na lavičce ke zdi. — "Nejsem hladov," řekl a se štoudev se ne-hýbal. Teprva, co by napočítal sedm, jaksi se vzpomatoval — víš, že vždy byl vtělená zdvořilost — a kvapně se děkoval z calty, kte-rou vzal a položil vedle sebe do šepice. Tam ta slova tedy z něho vybuchla v nějaké podrážděnosti, které poslední dobou valně podlí-bhal. Byli jsme rádi, že přišel, a proto nechtěli jsme ho pohněvat; mlčeli jsme. I on nějaký okamžik mlčel, pak se zvedl, dal dobrou noc a již byl ze dveří. Volám: "Myško! — Myško, zapomněl jste tu caltu." Nie, žádná odpověď. Odešel. — Nazejtří byl přítel dě-dečkovi k svátku a při tom prý se ho ptal, jak daleko je do Bosny, kolik asi mil." "Aha, to přišel večer se zeptat," dohadoval jsem se, "a nijak se mu to nehodilo. "Tak jest," přítel kývil hlavou. "Řekl jsem si, až přijde podruhé, nebo potkám-li ho někde, že zra-dím jej opatrně z jeho úmyslu. Ale Myška jsme už nespattili. Ten týden prý pořad sháněl rozličné potřeby, jako když se stroj na da-lekou cestu, jak, žel Bohu, pozdě jsme se dověděli." "Co pak někdo ničeho nepozo-roval?" divil jsem se. "Prosim tě! Začaly práce v polích a pak, kdo z chasy vřim-ne si starého, plouhavého dědka; každý hlaf sebe." "Aspoň mohli přijít fci..." na-mítal jsem. "Vidíš ani to ne. Nenadáli se — jako my. — S neděle téhož tý-dne přijde Straka nádenník a vy-fizuje: "Myška vzkazuje utivě pozdravit a vám všem za všechno dobré i zlé tisíckrát zaplat pán Báh"; je prý jde vyplatit toho lumpa zlodějského, Venca; aby-ste mu neměli za zlé! — Vyskočím, chytím ho za obojek a křiknu: "Co's nepřítel dřít!" — "Naká-zal mi," řekl odděně. — Tak si povaz! — S počátku měl jsem vše to za vrtok, ale mlsily neděle a Myška se nevracel. Bylo mi ho líto; každého z nás se dotknul ten-to podivínský odchod slabomyšlně-ho starce; však nejvíce dědečka. Huřilo ho, že on prý ho vyhnal a někdo nesohl mu to vynulvit. Ku-dy chodil, tudy o Myškovi a jen o Myškovi; až jsme se obávali, a-by si z toho nezaseotkl. Jemu k-věti dal jsem Myšku kňakat a šli-li jsme, kdo a s kým poví, již a obavy a děda byl jsem tím poví-čen Myškovi i sobě. Namohl jsem uvěřit, že by upadl jako kámen do vody. Ale ano; marně čekal. Ztratil se... Kolikrát jsem mu v-fuču křivdil pro umělost, vřila těla scházeti vřítomnosti vřítom-nosti, ale tolikrát jsem ho zase oměvil.

uznává, že je částečně bez viny. — Po vánoech jsme děda pocho-vali." Byl pohnut. — Potlačiv vzruše-ní, pokračoval. "Poslední jeho řeči byly: "Co Myška? Ještě tu není? — Už by-tu měl být!" — Namluvili jsme mu totiž, že Myška již je tu, ale že nemůže dobře na nohy, srazil prý se chůzí. Až si oddechne, že hned přijde. — Ten nejde dlou-ho!" vzdychal a tak toužebně hle-děl na dveře, že mi litost nad ním div nebylo do pláče. — "Hněvá se — nepřijde," povzdychoval a pozorně naslouchal. Šustlo-li ně-co za dveřmi, zvedal hlavu a mu-sili jsme otevřít dveře, aby věřil, že tam Myška ještě není. Lékař řekl: "Je velice slab; ani se ne-nadějete a usne vám." — Také se stalo. Odepodně dostal chut na kouření. Podali jsme mu dým-ku. Odmítl. Čtěl dřevěnou, kte-rou Myška vyřezal. Nebylo mož-no odepřít. — Dal se do usedavé-ho pláče, přítelk dýmku na hruf, zavřel oči a vrouceně šeptal: "My-ško! — Myško!" Dumlal dýmku a pomaloučku dodýchával." Přítel si odkašlával, hostitelka naje tajně setřela si slzu. Ten večer jsme již nadělali málo řeči. Kde vzít peněz na útratu. Píše C. V. Gregory. Vyžato z Česko-Am. Vykosa. Když jsem byl ještě chlapec, právě asi tak starým, že počal jsem toužit po onom pocitu samo-statnosti, vyplyvajícího z několi-ka centků v kapse roztrhaných kalhot, otec jednoho dne prohlá-sil, že nemá již v úmyslu nadále dávatí mně a mému bratru peněz na útratu. To ovšem vidělo se bý-ti z počátku věci velmi vážnou; avšak po krátké pomlčce prohlá-sil otec, že můžeme si vydělati do-stí peněz na útratu sami a že on bude nám v tom nápomočným. Zkoušeli jsme mnohé způsoby, a ony, které přispívaly nejvíce u-držovati naše staré kožené peně-ženky naplněny, budou snad za-jímati mnohé, podobné situované farmářské hochy. Tak jako skorem všichni hoši, i my měli jsme rádi mě, proto jsme se rozhodli zkusiti svoje ště-stí se včelami. Když byli jsme důkladně prostudovali všechny buletiny a knihy, jednajíc o tom-to předmětu, jež mohli jsme dosta-ti, koupili jsme si od souseda tři roje včel za 12 dollarů, vypůjčivše si peníze od tatínka. Bylo to poz-dě na podzim a proto přivezli jsme včely domů, náležitě jsme je dle návodu ošetřili a uložili ve sklepe. Ačkoli nás soused ujistil, že mají dostatek zásob na zimu, pouze jeden roj vydržel až do jara. První prací na jaře, když se po-časně ustálilo a my vyvednuli jsme svůj jediný zhylý roj ze sklepa, bylo přeložit jej do úlu s pohyblivými rámečky. S rukavicemi, kte-ré dosahovaly takřka po lokty, velkými závoji a nohavicemi dle svazánými dali jsme se do práce. Za rok nebo podobně zvykli jsme si již na žihadla tak, že jsme si jich sotva všimnli, ačkoli doposud živě se pamatuji na bolest, jakou působilo mi první pichnutí a na nepřijemný pocit lepivého medu, stékajícího rukávy po těle do bot. Byla to těžká práce, nežli jsme ji konečně vykonali, avšak včely ob-stávaly a prospívaly. Med, který prvního roku snesly, přinesl sotva 65, ačkoli kromě toho daly též du-brý roj. Ale měli jsme již zažitek a značnou míru zkušenosti; a dou-fali jsme v lepší úspěch příštího roku. Náhodou jednoho jara nabídnul nám jiný soused, starý včelař, na pro-dej 4 dobré, silné roje v úlech s pohyblivými rámečky za \$15 a prohlásil, že na peníze počká až do podzimu. Čtěl jsem se spěšně-li-ty své vřívavěti poněkud roz-šířiti, proto jsem s radostí přijal jeho nabídku a podali jsme tuho rokem se 6 šillemi roji. Byl to do-brý rok blížho jelsa a my prodali jsme dosti medu, abychom zaplati-li všechny dluhy, i běžné vřivky. Počet našich rojů takž během ru-ku toho stoupl na 15. Jeliž některý slabě roje jsme spojili a jeden během zimy zahynul, měl jsem, když se přišel jaro otevřít, 12 rojů. Během zimy koupili jsme se za \$25 potěch a stovčiči jsme mnohé dlouhé zimní večery vasa-

váním nástavků do rámečků a sbl-jením úlu. Čistý náš výtěžek po-cho léta obnášel \$26, což bylo pro nás velmi značným povzbuzením. Nejvyššího bodu dosáhli jsme však v další sezoně. Měli jsme 25 rojů, které prospívaly tak zna-menitě, že náš čistý výtěžek ob-nášel přes \$90. S tolika včelami nastala starost s prodejem medu, poněvadž místní obchodníci ne-chtěli kupovati větších zásob me-du, leč s velkou srážkou na ceně. Předcházející zimy koupili jsme si také vymetači stroj na med, ale obchodníci nechtěli kupovati vy-metaný med za žádnou cenu. Pro-to jsme vzali útočiště k podomní-mu rozprodávání medu, které jsme shledali tak prospěšným, že i na-dále, pokud jsme se včelařením zabývali, prodávali jsme většinu medu tímto způsobem. Nejlepší med prodávali jsme v plástech, kdežto nedokončené plásty jsme vymetali, anebo jsme je drželi do příštího léta, abychom je dali vše-lim doplniti. Z počátku některé naši zákazníci pohlíželi na vymeta-ný med s nedůvěrou, avšak jed-na plechovka na zkoušku je pře-svědčila, že je to med pravý a ne-glukosa. Také jsme shledali, že med jest v jistém ohledu jako pálenka — jakmile zvykne si ně-kdo na něj, nemůže přestatí — proto zřídka kdy ztratili jsme zá-kazníka. Byli bychom vskutku mohli prodati ještě více medu, kdybychom ho měli. Pakli tedy kterýkoli z mladých čtenářů tohoto ohlíží se po příle-žitosti vydělati nějaký peníz, jsem jist, že může toho docíliti právě tak dobře, ne-li ještě lépe, jako my. V listu tomto uveřejňován

Dr. J. F. Scheffčik,
... věnuje se vřívavě...
OČNÍM, UŠNÍM, NOSNÍM A HRDELNÍM NEDUHŮM.
Číslo 1012...
110 E. Main Street, Omaha, Neb.
TEL: N. W. Main 4670
Twin City 9758
jest bulletin vládního odboru zemědělského "O včelaření," sepa-ný jedním z nejlepších odborníků včelařských, a kdo dobře jej pro-studuje a dle návodu v něm uv-eđených bude se řídit, může smle chopiti se včelaření, nejen jako zábavy, ale také jako prostředku vydělávati peníze. Kromě toho bu-dou zde uveřejňována ještě jiná cenná pojednávání včelařská. Nejlépe jest kupovati včely na jaře, a je-li v sousedství spolekli-vý zkušený včelař, je nejlépe kou-piti 1 nebo 2 roje v úlech s pohyblivými rámečky, i kdyby se za ně mělo zaplatiti dvakrát tolik, jako za roj černých včel ve staré bedně. Je-li takovým, jako vět-šina včelařů, s radostí vám uká-že, jak vykonávati některé drobné práce včelařské, jako jest pro-hlížení rámečků a dělání nástav-ků, vybírání medu atd. Jeden ne-bo dva roje do začátku postáří, neboť jest snadným získat si roje další, když jsme se naučili s nimi zacházeti. Nenechme včely přlíš často rojiti se; udržujeme úly plné až překypující včelami a pak výtěžek bude hojným a jistým. Nezapomente si předplatit na Pokrok

Václav Kozák,
vlastní čistě zařízený
řeznický a uzenářský závod
910 Bancraft ulice, Omaha, Neb.
Zásoby čerstvého masa, jakož i vřívavě vyrobené uzenářské jsou vždy té nejlepší jakosti. Zkuste koupiti u něho jednou a zjistěte, že podruhé přijde te zase. — Zboží na pořádkání dováží do domu. Ohledně možno učiniti telefonem: Doug 4788

FRANK YUN
vlastní čistě a hojně zásobený
řeznický a uzenářský obchod
v čís. 2206 já. 16. ul. Omaha.
Bohatý výběr čerstvého masa, nejlepší jakosti i za ceny nejlevnější. Věškeré výrobky uzenářské jsou té nejlepší pověsti. Objednávky možno učiniti telefonem Douglas 3422

Metz Bro's Brewing Co.
Nejstarší pivovar v Omaze.
TELEFON DOUGLAS 119
Vaří nejlepší pivo soudkové i lanového na celém světě

Nejstarší a nejlepší místo pro občerstvení jest
ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.
v čísle 1306 Farman ulice.
Pravé importované piva na šepu. PLENNÉ z Mětanického pivovaru v Pízi v Čechách. Hobrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anker-Beck & světově známé Faust stálo rozsláhou reputaci. Kuchyně pro dámy zřízená se na druhé podlaží. 1917

Piana na mírné splátky!
Jsou to piana zaručená. Restatřicet let v obchodu s pi- any je rekord
A. HOSPE CO., Omaha, Nebr.
Doporučujeme
HOSPEOVA
PIANA.
Jsou zhotovena z Walnut oeb such mahagonu. Pěkná de- čta se kloboum.
Mírné měsíční splátky, anebo za hotově.
Ochrání piana a varhany velmi lacino. Duplate si a ka- talog a ceník. 43-17
A. HOSPE CO.
1513 Douglas ulice. OMAHA, NEB.